

12:e söndagen efter Trefaldighet- 2018 – Åke Malander (ELBK)

Tekster: Salme 51: 16- 21; Jes.29:17-24; 2. Kor 3:4-18; Mark. 7:31-37

I Jesu namn. Kom du vår gode herde och store läkare till oss trasiga människor och hela oss till ande, kropp och själ.

I dagens texter möter vi Herren Jesus vid Gennesarets sjö. Jesus är inte bara judarnas utan även hedningarnas frälsare, ja hela världens Frälsare. Därför har han nyss besökt trakterna kring Tyrus och Sidon, på det nuvarande Libanons område, där en hednisk kvinna på ett underbart sätt fick uppleva vem den mannen var som nu vandrade genom deras bygder. Nu har han vänt tillbaka ner mot Galileiska sjön, men han går inte den kortaste vägen utan kommer österifrån, genom Dekapolis område. Vi befinner oss alltså nu på tydligen sydöstra sidan av sjön, och där har så Herren gått upp på ett berg och satt sig. När vi ser och hör hur folket förundrar sig över hans mäktiga gärningar kan vi sätta som ämne för idag

Allt har Jesus gjort väl

Han tar sig an vår timliga och lekamliga nöd

När han sitter på berget med sina lärjungar är de inte ensamma så länge. När Mästaren Jesus kommer till en stad eller by, då har oftast ryktet om hans ankomst gått före, och så ser det ut att vara även denna gång. Mycket folk kommer dit och flockas omkring honom. Men många av dem kom inte ensamma; de förde med sig ”lama, blinda, krymplingar, stumma och många andra, som de lade ner vid hans fötter”. Där kom alltså människor som var plågade och utsatta för mycket och långvarigt lidande och som till en följd av sina sjukdomar ofta också hamnade utanför den vanliga sociala gemenskapen. Som om inte detta vore tungt nog, så kom därtill att enligt gängse judisk uppfattning kunde deras elände ses som en följd av synder de begått, vilket naturligtvis inte gjorde deras börda lättare. Utöver det kroppsliga lidandet fick de alltså ytterligare en börda lagd på sig. Lagens hot och dom hängande över sig. Vem kunde hjälpa dem, var stod bot att få? Bland deras medmänniskor fanns ingen som kunde häva deras elände. Läkare fans förvisso, men dåtidens läkare förmådde inte heller mycket.

Men det här var en mycket speciell dag för dem. Jesus, profeten från Nasaret, som man hört så mycket om, hur han låtit döva höra, lama gå och hur han öppnat blindas ögon, han har nu kommit till deras trakt. När man kommer med sina sjuklingar så för man dem därför fram till Jesus och lägger ner dem för hans fötter. *”Och han botade dem.”* När de kom till Jesus blev det inget ifrågasättande angående deras tidigare liv och leverne, ingen lagens predikan, inget undrande över deras uppriktiga sinnelag. Nej, de hade kommit till honom som sa: *”Den som kommer till mig, honom ska jag sannerligen inte kasta ut.”* Och de blev inte heller avvisade, tvärtom – han botade dem. Det glädjefulla tar dock inte slut här. Han ömkade sig över dem, då de inte hade något att äta och hade lång väg hem. Genom ett nytt under, en ny mäktig gärning, bespisade han dem innan han lät dem återvända hem, eljest kunde de duka under på vägen. Med sitt allmaktsord botade han sjukdomar och krankheter, med sitt allmaktsord lät han sju brödstycken och några fiskar räcka för att mätta en folkskara på omkring fyratusen män, förutom kvinnor och barn.

Jesus är densamme än idag. Liksom han tog sig an människorna då, så tar han sig an vår nöd och våra behov även idag. Men nu möter han oss inte genom direkta underverk, utan han verkar genom

vad vi kallar naturliga medel; han använder sig av vanliga, syndiga människor för att låta sin goda vilja ske. Genom bondens tränga arbete förser han oss med mat och dryck. Han låter skickliga läkare ta vård om oss om vi drabbas av sjukdomar av olika slag.

Han tar sig an oss i vår andliga situation

När Herren Jesus rent påtagligt, kroppsligen helade dessa arma människor, så ger detta samtidigt en bild av allas vår andliga situation. Dessa människor var svårt handikappade och kunde inte själva ta sig till Jesus, blinda och lama och liknande som de var. De var beroende av att någon förbarmade sig över dem och förde dem till Jesus. Deras situation var sannerligen sådan som det beskrivs i katekesen, i förklaringen till tredje trosartikel: *"Jag tror, att jag inte av mitt eget förnuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komma till honom, utan den Helige Ande har kallat mig genom evangelium, upplyst mig med sina gåvor, helgat och bevarat mig i den rätta tron."* De kunde inte av egen kraft komma till Jesus Kristus, utan någon annan hade gripit in och rent bokstavligt fört dem till Jesus. Sådan är vår situation, sådan är människans situation. I sig själv, av naturen, är människan andligen blind: hon förmår inte se vare sig sitt eget djupa syndafördärv eller Guds gränslösa godhet. Människan är andligen förlamad: hon förmår inte, inte ens med sina allra bästa verk och gärningar komma ett enda steg närmare himmelen. Människan är andligen stum: hon förmår inte tala vad rätt är om syndarens väg till salighet.

Är inte detta som jag nu beskrivit en dyster och mörk människosyn? Jo visst, den är dyster, men väsentligare är att detta är vad Gud själv säger i sitt heliga, ofelbara Ord. Guds heliga, oprutbara lag hotar oss med dom och straff, om vi inte totalt förändrar vad vi inte kan och förmår förändra. Men någon kraft till detta ger inte lagen, någon tröst har den inte att komma med. Så vår andliga belägenhet är dyster – men inte hopplös. De texter vi har hört idag bryter udden av dysterheten med fyra små ord: *"Och han botade dem."* Han talade sitt mäktiga, andefyllda och livgivande ord, sitt Effata, och de blev helade. Han har gett oss samma ord, sitt heliga Ord, som är utan brist och ger själen liv, som upplyser ögonen och gör den enfaldige vis. Hans Ord upplyser oss om självrättfärdighetens självbedrägeri. Hans Ord avslöjar för oss gärningsrättfärdighetens falska väg. Men ännu viktigare: mot lagens dom hänvisar hans Ord oss till Jesus Kristus och hans ställföreträdande tillfyllestgörelse, som skänker syndernas förlåtelse – saligheten av nåd allena, utan att kräva några lagens gärningar från vår sida. Den till synes dystra människobilden har så förvandlats till en ljus och glad barnskapets förtröstan: *Jag är döpt i Jesu namn.*

Det trösterika tar dock inte slut här. Den gången bespisade han dem, för att de inte skulle duka under på vägen. Detta är även vår situation; vi kommer att duka under på vägen, den smala vägen till himmelen, om vi blir lämnade ensamma på vår vandring. Men Gud vare tack, han har försett oss med färdkost. Han mättade de fyratusen och lät dem sedan gå hem till sitt. Han döpte oss i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, innan vi började vår kristna färd genom livet. Till hjälp åt oss på vägen har han dessutom instiftat och inrättat det ämbete som förser oss med nådens medel, kring Ordet och Bordet. Därför kan inte heller vi annat än förundra oss när vi möter alla hans välgärningar och prisa Israels Gud. Allt har Jesus gjort väl. Amen.

Gud, vår lösta tunga Dig sitt offer bär: trefalt helig sjunga Vi med änglars här. Full är himlen vorden Av din härlighet, Vida når kring jorden Din barmhärtighet. Med seraffer alla Vi ditt namn åkalla Och i stoftet falla.

Ja lovad vare du, som helar våra brister och mättar oss med ditt goda. Amen.